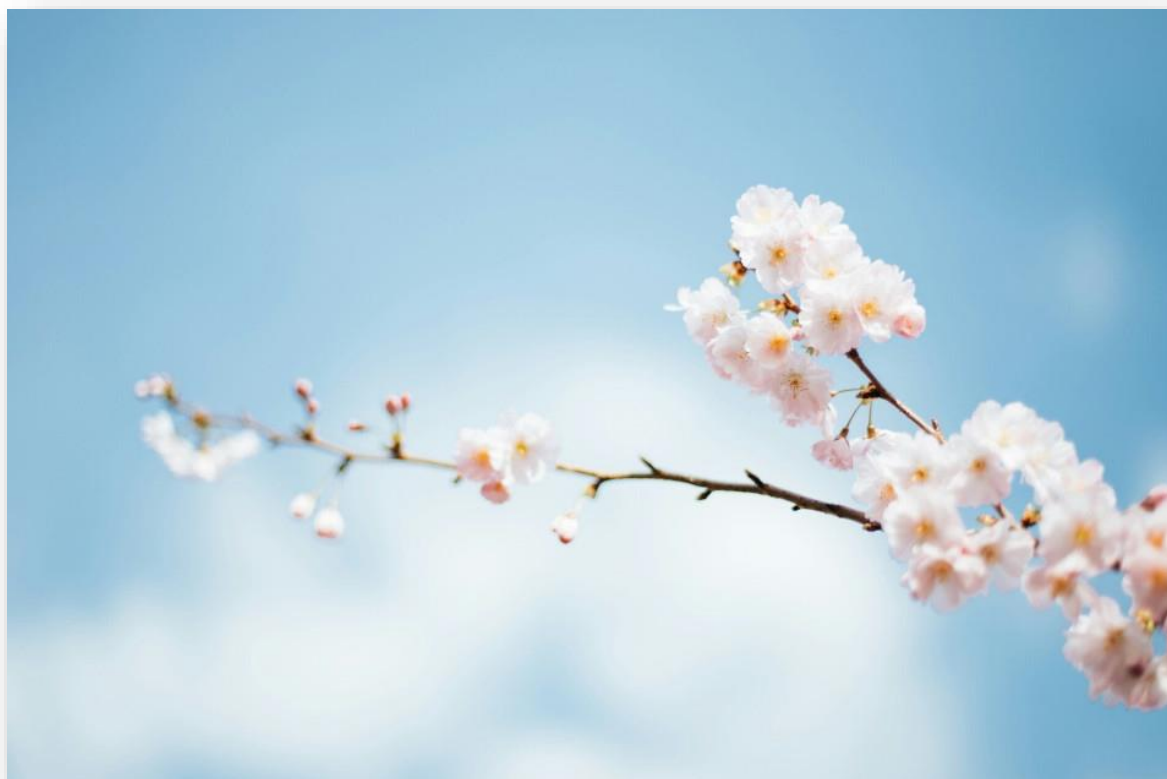

Gedichtenbundel

 ILZE JANSEN UITVAARTEN

Woorden van troost

97 gedichten voor op een rouwkaart

Het schrijven van een rouwkaart of overlijdensbericht is een emotioneel moment. In een periode van afscheid nemen, is het niet altijd eenvoudig om de juiste woorden te vinden. Deze bundel is samengesteld om je te helpen bij dat proces – met 97 zorgvuldig gekozen gedichten en korte teksten die steun, troost en verbinding kunnen bieden.

Of je nu zoekt naar een klassiek gedicht, een ingetogen gedachte of een persoonlijke noot: laat deze teksten je inspireren om het juiste gevoel over te brengen.

Over Ilze Jansen Uitvaarten

Mijn naam is Ilze Jansen en ik begeleid mensen op een persoonlijke, warme en duidelijke manier bij het regelen van een afscheid dat past. Vanuit de driehoek Tiel, Nijmegen en Arnhem en omgeving sta ik families bij in alle stappen: van het moment van overlijden tot en met de uitvaart, en alles wat daarna komt.

Wil je hulp bij het opstellen van een rouwkaart of heb je vragen over het organiseren van een uitvaart?

Neem dan gerust contact met mij op – ik denk graag met je mee.

Telefoon : 06 - 53 48 20 55

E-Mail : ilze@ijuitvaarten.nl

Website : www.ijuitvaarten.nl

Met warme groet,

Ilze Jansen

- 01 Dag lieve
Dag lieve man
Dag lieve man en vader
Dag lieve man, vader en opa
Dag lieve
- 02 We staan niet altijd stil
bij het woord "samen"
Maar het is een groot gemis
als "samen" uit je leven is
- 03 Herfst
Het laatste blad viel van de tak
Er zal geen nieuwe meer groeien
De tak sterft af, net als het blad
En nimmer zal hij meer bloeien
- 04 Misschien zijn het je verloren woorden
Misschien wel je verloren stem
Ik zal het nooit te weten komen
Ik mis je mijn lieve opa
- 05 Je was een rots in de branding
en koerste recht door zee
Je trotseerde storm en golven
alleen... je had de wind niet mee
- 06 Ik zal de halmen niet meer zien
noch binden ooit de volle schoven,
maar doe mij in den oogst geloven
waarvoor ik dien.
- 07 Wij zijn maar als de blaren in de wind
Ritselend langs de zoom van oude wouden
En alles is onzeker, en hoe zouden
Wij weten wat alleen de wind weet, kind
- 08 Vaar uit naar het land voor
elk verstand verborgen, waar
de gestalten maat- en tijdeloos
in reine lucht en licht en
vrij van zorgen, zweven als
vlinders om een morgenroos
- 09 Niet te verzoenen is het leven.
Ten einde is dit wellicht nog het meest:
Te kunnen zeggen: het is even
Tussen twee stiltes luid geweest
- 10 De aarde schuilt in een korrel zand,
het heelal in een bloembad puur
de oneindigheid in de palm van uw hand
en de eeuwigheid in een uur.
- 11 Voorbij mijn moeite, nood en pijn
moet er een tuin van sterren zijn
- 12 Vul je hoofd met blijde gedachten
Je hart met vergevingsgezindheid,
Tederheid en liefde
en je mond met een lach en alles
wordt weer goed.
- 13 Het is waar, de dood kunnen
wij niet ontgaan.
Dat is ook niet erg.
Dan begint de grote logeerpartij bij een
Gastheer, die zo boeiend is dat de tijd
volledig stil gaat staan en eeuwig wordt.
- 14 Sneeuw
Leven is als sneeuw
Je kunt het niet bewaren
Troost is dat jij er was
Uren, maanden, jaren

- 15 Onze wegen scheiden zich nu even
en al is 't veel te vlug
straks, aan het einde van onze bestemming
zien wij elkaar terug
- 16 Groot was zijn liefde
groot het verdriet
mooi de herinneringen
die hij achterliet
- 17 Belangrijk is niet alleen de weg die je gaat
maar ook de sporen die je achterlaat
- 18 Waarom zijn er zoveel vragen
Waarom is er zoveel pijn
Waarom zijn er zoveel dingen
Die niet te begrijpen zijn
- 19 The party is over now
We zijn in diepe rouw
Was dit nu echt jouw laatste lied
We zijn verslagen en vol verdriet
- 20 De strijd heb je nimmer opgegeven
zelfs toen het einde werd verwacht
je bleef geloven in het leven
vol liefde, zorg en levenskracht
- 21 Je hebt iemand nodig,
stil en oprecht,
die als het erop aan komt
voor je bidt of voor je vecht.
Pas als je iemand hebt,
die met je lacht en met je grient,
dan pas kun je zeggen:
'k heb een vriend.
- 22 't Laatste beetje is nu op,
veel was er te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
gedoofd zijn alle vuren.
Voor wie 't aangaat is 't niet erg,
die heeft genoeg geleden.
Wel voor hen die hij achterlaat.
"Vaarwel" en "Rust in vrede".
- 23 Sterven doe je niet ineens,
maar af en toe 'n beetje,
en alle beetjes die je stierf,
't is vreemd, maar die vergeet je,
het is je dikwijls zelfs ontgaan,
je zegt: ik ben wat moe,
maar op 'n keer dan ben je aan
je laatste beetje toe.
- 24 Ga nooit heen zonder te groeten,
ga nooit heen zonder een zoen.
Wie het noodlot zal ontmoeten,
kan het morgen niet meer doen
Ga nooit weg zonder te praten,
dat doet soms een hart zo'n pijn.
Wat je 's morgens hebt verlaten,
kan er 's avonds niet meer zijn.
- 25 Zijn ziekte heeft hij stil aanvaard
vanaf de eerste dag.
Ondanks angst en ondanks pijn
was er telkens weer zijn lach.
- 26 Iemand die me lief was is gestorven.
Die vertrouwde stem is verstomd.
Die vrolijke lach zal niet meer klinken.
Geen kus en geen omhelzing meer.

27 Het diepste verdriet
wordt dikwijls verzwegen;
voor 't diepste geluk
schieten woorden tekort.
Wij zijn met ons diepste verlangen
verlegen waar 't liefste bezit
slechts herinnering wordt.

28 't Verlies was er al voor het einde,
de rouw, voordat het afscheid kwam,
toen die onzekere verwarring,
bezit van haar gedachten nam.
Wij voelden mee haar stil verdriet.
Nu rouwen wij, maar treuren niet.

29 Ik ben op reis
al weet ik niet waarheen
maar ergens stond geschreven
dat ik deze weg moest gaan
en al aarzel ik soms even
langs die eindeloze baan
toch weet ik:
Iemand ging me voor
en daarom ga ik door.

30 Gesloten ogen
houden verdriet verborgen.
Alleen trillende wimpers en
bevende lippen
verraden de innerlijke pijn,
geuit door een traan.
Een wereld van mensen,
zo vol macht en zo dicht.
Een wereld van sterren,
zo zacht en zo licht.
Vind je rust in jouw wereld
eindeloos, onwezenlijk, veilig.

31 En toch - telkens weer -
zullen wij je tegenkomen.
Zeg dus nooit: het is voorbij.
Slechts je lichaam werd ons ontnomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.

32 Het is ons maar geleend
de vele mooie dingen.
Ons onbetwistbaar eigendom
zijn de herinneringen.

33 Tijdens je leven heb je je naam
zonder meer eer aangedaan.
Je liefde, warmte en zorgzaamheid
kon je aan vele mensen kwijt.
Dat gaf jouw leven grote inhoud,
daarom is het voor ons nu zo koud.
Wij zullen moeten proberen
op fijne herinneringen te teren.

34 Een uniek mens is heengegaan.
Nu zijn we verbijsterd en bedroefd,
maar hij zal altijd bij ons blijven
door de onuitwisbare indruk die hij achterlaat.
Overal en altijd verspreide hij
warmte en liefde.

35 Veel fijne herinneringen
Verzachten onze smart
Voorgoed uit ons midden
Maar altijd in ons hart.

36 Hij hield van het leven
ondeugd zijn grootste deugd
zijn levenslust eindeloos.
Al heeft hij ons verlaten,
hij laat ons niet alleen.
Wat wij in hem bezaten,
is altijd van ons heen.

37 Het is tijd, ik moet nu gaan
Ik zal geen afscheid nemen
Kijk naar me uit in de regenbogen
Hoog in de lucht
Als de zon weer opkomt
En de hele wereld nieuw is
Kijk dan naar me uit en hou van me
zoals ik van jou gehouden heb.

- 38 Opgewekt en zorgzaam, nooit vragend,
Nimmer klagend, altijd stil dragend,
Moedig ging je door, steeds weer,
Tot op het laatste moment,
Het wilde niet meer.
- 39 't Liefste dat ik heb bezeten,
... jaar de spil van mijn bestaan,
vraag me niet dat te vergeten
en gewoon weer door te gaan.
- 40 Als de draad wordt doorgeknipt,
voel je pas de diepte van verbonden zijn,
voel je pas de pijn van verwond
en alleen te zijn.
- 41 Een glimlach om je mond
en je ogen die toch weten wie
mij het allerliefste was.
Die zal ik nooit vergeten.
- 42 Altijd zullen wij je weer tegenkomen.
Wij zeggen veel te vlug: het is voorbij.
Er is toch enkel maar je lichaam weggenomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.
- 43 Een vechter, zoals wij van je gewend
waren tot op het laatste moment.
Je was een man van weinig woorden,
duidelijk herkenbaar voor diegenen
die bij je hoorden.
Een man, vader en opa
waar je op kon bouwen,
met een woord waarop je kon vertrouwen.
Achter je ligt een leven van werken en plicht
en juist dat bepaalde in alles je gezicht.
Zo bescheiden ben je gestorven.
- 44 Waar mensen mensen zijn
die elkaar verstaan,
waar liefde liefde is,
daarheen wil ik gaan;
waar het eeuwig vrede is,
waar de zon schijnt,
waar een nieuwe wereld is
die niet meer verdwijnt.
- 45 Al heeft zij ons verlaten,
zij laat ons nooit alleen.
Wat wij in haar bezaten,
is altijd om ons heen.
Als zonlicht om de bloemen,
een ieder goed gezind.
Teveel om op te noemen,
door iedereen bemind.
- 46 Als ik de dingen niet meer weet,
als ik de namen niet meer ken
en wat ik weet meteen vergeet
zodat ik onherkenbaar ben,
denk dan aan de weg door mij gegaan.
Zo heb ik het niet voor niets gedaan.
- 47 Als je in je levensstrijd
warmte om je hebt verspreid,
als je iemand die daar treurt,
hebt getroost en opgebeurd,
als je hielp waar je het kon
aan wat licht en aan wat zon,
als je een goed voorbeeld geeft
heb je niet voor niets geleefd.
- 48 Boven de sterren verdwijnt eens het duister,
daar wordt eens alles ontraadseld, onthuld,
daar zal het lijden des harten eens zwichten,
daar wordt de vreugde eens blijvend vervuld.

- 49 Hij heeft alleen je lichaam weggenomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.
Ik zal nog altijd grapjes met je maken.
We zullen samen door het
stille landschap gaan.
Nu je mijn handen niet meer aan kunt raken,
raak je mijn hart nog duidelijker aan.
- 50 Verdrietig maar moedig had hij zich
in het onvermijdelijke geschikt.
Zijn zorg en belangstelling gingen
altijd eerst uit naar anderen.
Dat is tot het laatste zo gebleven.
- 51 De leegte blijft,
maar wij geloven en ervaren dat hij,
die wij liefhebben en verloren,
niet meer is waar hij was,
maar altijd zal zijn waar wij zijn.
- 52 De dood van één mens lijkt klein en
onbelangrijk in vergelijking tot
grote rampen als oorlogen.
Toch is de dood voor iedereen het
grootste wat hem kan overkomen
en het onbegrijpelijkste.
- 53 Zijn liefde, persoonlijkheid en
levenshouding zal bij ons in dankbare
herinnering blijven voortleven.
- 54 Plotseling ging jij heen.
Nu ben ik alleen.
Onuitsprekelijk verdriet.
Vergeten zal ik je niet.
Vaarwel.
- 55 Veel gelukkige jaren waren we samen.
Samen waren we één.
Maar nu jij er niet meer bent,
moeten we zonder jou verder
... dus alleen.
- 56 Je handen hebben voor ons gewerkt.
Je hart heeft voor ons geklopt.
Je ogen hebben ons tot het laatst gezocht.
Rust nu maar uit.
- 57 "Daar moet aan iedere bloem een traan,
aan iedere zon een ondergaan,
aan iedere dag een avond wezen."
- 58 Het verdriet om zijn heengaan
kan nooit zo groot zijn als de
vreugde die hij ons heeft geschonken.
- 59 Kleine zorgen kun je delen
maar er is een soort verdriet
dat kunnen mensen niet meer helen
en dat hoeft ook niet.
- 60 Het laatste beetje is nu op,
veel had ik te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
gedoofd zijn alle vuren.
Voor mij die het aangaat is het niet erg,
ik heb genoeg geleden.
Wel voor hen die ik achterlaat
vaarwel en wees tevreden.
- 61 Wij konden niet bij ons houden
hij/zij die van ons hield.
Maar hij/zij die van ons hield
houden wij altijd bij ons.
- 62 Wij willen je rust gunnen
al is vol droefheid ons hart.
Je lijden zien en niet helpen kunnen
dat is onze grootste smart.

- 63 Wij hebben het leven maar te leen
ooit wordt het ons teruggenomen.
Maar in onze gedachten zal hij/zij
altijd bij ons blijven.
- 64 Wie verdient het lot?
Waarom moet iemand zoiets ontvangen?
Wie geeft je het recht
om naar het leven te verlangen?
- 65 is plotseling van ons weggenomen,
zijn/haar plaats in huis is nu leeg.
Hij/Zij geeft ons niet meer zijn/haar hand,
de dood verstoorte de mooiste band.
- 66 Wij vinden geen woorden om het te zeggen
hoe wij je zullen missen, allemaal.
Het diepste gevoel is moeilijk uit te leggen.
Het hart spreekt een niet uit te spreken taal.
- 67 Als de loopbaan is verlopen
het doel bereikt met laatste kracht.
Dan gaat de hemel voor hem/haar open,
is hij/zij voor eeuwig thuisgebracht.
- 68 Hij/Zij had nog zoveel plannen.
Hij/Zij wou nog zoveel doen.
Het is voorbij.
Het kan niet meer.
't Is niet meer dan, maar toen.
- 69 Vergeet hem/haar niet die heel hem/haar leven
God en plicht is trouw gebleven
die man/vrouw, kind en vriend
tot voorbeeld en troost heeft gediend
die uitgeput en moegestreden
een beter land is ingetreden
alwaar hij/zij ons eens wederziet.
Bid voor hem/haar, vergeet hem/haar niet.
- 70 Zwaar werden de dagen
en lang duurde de nacht.
Hoe moeilijk is het vechten
bij het ontbreken van kracht.
Maar ondanks je verlies
van de strijd om het leven,
heb jij ons een goed voorbeeld gegeven.
- 71 Een die de wereld heeft omarmd
met een intensheid, blijmoedigheid en ernst,
die een ieder wist te vangen
met zijn/haar humor en warme lach,
heeft afscheid van ons genomen.
- 72 Kort was je tijd,
groot was je vriendelijkheid.
Opgewekt en spontaan
ben je van ons heengegaan.
- 73 Hand in hand zijn wij gegaan
tot aan de drempel.
Moegestreden, door onze liefde omringd,
ben je van mij/ons heengegaan.
- 74 Zijn/Haar handen hebben voor ons gewerkt,
zijn/haar hart heeft voor ons geklopt,
zijn/haar ogen hebben ons tot het laatst gezocht.
Hij/Zij heeft zijn/haar taak volbracht.
Hij/zij ruste in vrede.
- 75 Mijn vaste stelregel is altijd geweest:
Ik geef iets pas definitief op,
als ik pertinent zeker weet dat er
absoluut niets meer aan te doen is;
en nu is het dan zover...
- 76 Pas als je iemand hebt
die met je lacht en met je grient,
dan pas kun je zeggen:
'k heb een vriend.
Toon Hermans

- 77 Want niemand weet wat leven is,
alleen dat het gegeven is
en dat van dit geheimenis
God het begin en einde is.
- 78 Door de tranen van dit uur
sluipst zijn/haar glimlach,
zijn/haar ogen, zijn/haar stem,
maar vooral zijn/haar hart.
- 79 Nooit zult u door de tuin meer lopen
waar iedere bloem en iedere plant
getuigde van uw zorgende hand.
Nu ging de Hemeltuin voor u open.
- 80 Wat was jij sterk en arbeidzaam.
Wat heb je voor ons allen klaargestaan.
Flink was jij je hele leven,
moedig ben je tot het eind gebleven.
Flink wil je nu dat ook wij zullen zijn
maar afscheid van jou nemen doet ons
zo'n pijn.
- 81 Dit sterven is zo moeilijk te verwerken.
Zijn/Haar leven was ons allen zoveel waard.
Hij/Zij was een van die stille, geestelijk
sterken,
die iedereen, alleen zichzelf niet spaart.
- 82 Zoveel soorten van verdriet,
ik noem ze niet.
Maar één, het afstand doen en scheiden.
Niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.
- 83 U bent gestorven zoals u hebt geleefd;
vol liefde, optimisme en hoop,
moedig en tevreden,
steeds denkend aan die ander.
Wij zullen proberen zo door te gaan,
met uw herinnering altijd in ons hart.
- 84 Enkele gelukkige jaren slechts waren we
samen
samen waren we één.
Maar nu jij er niet meer bent
moet ik zónder jou verder dus alleen.
- 85 Rond is het stil
ondanks zijn/haar levensmoed en sterke wil.
Na een arbeidzaam en hard leven
heeft hij/zij zijn/haar laatste strijd op moeten
geven.
Wij staan met ons verdriet alleen
want hij/zij ging van ons heen.
- 86 Het leek allemaal zo mooi,
we hadden het zo goed samen.
Je was zo levenslustig
en we hadden nog zoveel plannen.
Velen hebben je vriendschap gedeeld.
Wat zullen we je missen.
- 87 Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen,
en de dood zal niet meer bestaan;
geen rouw, geen geweend,
geen smart zal er zijn,
want al het oude is voorbij.
- 88 Een vader/moeder sterft altijd te vroeg
al wordt hij/zij nog zo oud.
Je hoopt dat God hem/haar sparen zal
omdat je van hem/haar houdt.
Maar als de jaren tellen gaan
hij/zij ziek wordt, moe en oud,
bid je dat God hem/haar halen zal
juist omdat je van hem/haar houdt.

- 89 Je was een man van weinig woorden.
Duidelijk herkenbaar voor degenen die
bij je hoorden.
Een man, vader en opa waar je op kon bouwen
met een woord waarop je kon vertrouwen.
Achter je ligt een leven van werken en plicht
en juist dát bepaalde in alles jouw gezicht.
Zo bescheiden als je hebt geleefd
zo bescheiden ben je gestorven.
- 90 Een moeder/vader sterft altijd te vroeg
Al wordt ze/hij nog zo oud
Je wilt haar/hem nog niet missen
Omdat je van haar/hem houdt
Maar eens komt de dag
Dat je haar/hem moet laten gaan
Je verstand zegt dat het goed is
Maar in je ogen blinkt een traan
- 91 Stil ben je van ons heengegaan
Je hebt altijd voor ons klaargestaan
Geborgenheid en liefde heb je ons gegeven
Zo was je hele leven
Je was een schat voor ons allen
Je te moeten missen zal ons zwaar vallen
- 92 Toen wij op diedag
zagen hoe jij daar zo rustig lag,
verlost van pijn, verlost van angst -
want voor de dood zijn we 't bangst.
Die angst voor de dood is niet verdiend:
hij heeft gehandeld als een vriend,
hij heeft je zacht in slaap gesust -
geen pijn, geen angst, tenslotte rust.
- 93 Ga nooit heen zonder te groeten,
ga nooit heen zonder een zoen.
Wie het noodlot zal ontmoeten,
kan het morgen niet meer doen.
Ga nooit weg zonder te praten,
dat doet soms een hart zo'n pijn.
Wat je 's morgens hebt verlaten,
kan er 's avonds niet meer zijn.
- 94 Het diepste verdriet
wordt dikwijls verzwegen;
voor 't diepste geluk
schieten woorden tekort.
Wij zijn met ons diepste verlangen
verlegen waar 't liefste bezit
slechts herinnering wordt.
- 95 Gesloten ogen
houden verdriet verborgen.
Alleen trillende wimpers en
bevende lippen
verraden de innerlijke pijn,
geuit door een traan.
Een wereld van mensen,
zo vol macht en zo dicht.
Een wereld van sterren,
zo zacht en zo licht.
Vind je rust in jouw wereld
eindeloos, onwezenlijk, veilig.
- 96 Tijdens je leven heb je je naam
zonder meer eer aangedaan.
Je liefde, warmte en zorgzaamheid
kon je aan vele mensen kwijt.
Dat gaf jouw leven grote inhoud,
daarom is het voor ons nu zo koud.
Wij zullen moeten proberen
op fijne herinneringen te teren.
- 97 Altijd zullen wij je weer tegenkomen.
Wij zeggen veel te vlug: het is voorbij.
Er is toch enkel maar je lichaam weggenomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.

*Ieder afscheid weerspiegelt
een uniek leven*